

at studielegater stillet til rådighed af kommunistiske lande benyttes af studenter fra formynderskabsområderne.

Fra iransk side fremsattes et ændringsforslag gående ud på, at de foranstaltninger, som de administrerende magter skulle træffe med henblik på at fremme udnyttelsen af studielegater, tilbudt af andre lande, skulle være i overensstemmelse med formynderskabsområdernes egne interesser og behov. Jugoslavien stillede ligeledes et ændringsforslag gående ud på, at spørgsmålet om legater til studenter fra formynderskabsområderne burde behandles som et særskilt dagsordenspunkt på 14. plenarforsamling. Den således ændrede resolution blev vedtaget af udvalget med 65 stemmer imod 0, medens 4 (Australien, Belgien, Frankrig og Portugal) undlod at stemme. Plenarforsamlingen bekræftede resolutionen den 5. december 1958 med 72 stemmer (heriblandt de nordiske lande), ingen imod, medens 3 undlod at stemme (Australien, Portugal og Frankrig).

5. Af Chile m. fl. fremsattes et resolutionsforslag vedrørende økonomisk bistand til Somaliland. På 12. plenarforsamling blev der truffet beslutning om at tage dette spørgsmål op til behandling på 13. samling, idet der herskede almindelig enighed om, at Somaliland ikke ville kunne klare sig økonomisk, når det i 1960 blev selvstændigt. Af bl. a. en af den italienske repræsentant i udvalget afgivet erklæring fremgik det, at Italien, Storbritannien og USA siden 12. plenarforsamling har givet Somaliland tilsagn om en betydelig årlig bistand, økonomisk såvel som teknisk, hvilken bistand i forbindelse med lån fra den internationale bank og den under FN nylig etablerede særlige fond („Special Fund“) skulle være tilstrækkelig til at sikre Somalilands økonomiske eksistens efter 1960. Vedtagelsen af en resolution om dette spørgsmål på 13. samling var derfor for så vidt blevet overflødig. Det chilenske forslag var først og fremmest ment som en afværgelsesforanstaltning imod et af Irak og Indien fremsat forslag om, at formynderskabsrådet skulle undersøge mulighederne for at oprette en særlig fond for Somaliland under FN, hvorigennem al økonomisk og teknisk hjælp til dette land ville kunne samles. Det indiske

forslag indebar utvivlsomt betydelige fordele for østblokken, men ville ikke ligge på linje med de bestræbelser, som bl. a. Danmark har udfoldet i De Forenede Nationer for gennem oprettelsen af et organ som den særlige fond, „The Special Fund“, at sikre, at hjælp, der ydes til økonomisk tilbagestående områder, bevarer ikke blot en multilateral, men også en upolitisk karakter. Ingen af de nordiske lande deltog i debatten.

Umiddelbart før afstemningen, som efter alt at dømme ville være gået Irak og Indien imod, trak de to delegationer deres forslag om oprettelsen af den særlige „Somali-fond“ tilbage og foreslog i stedet, at formynderskabsrådet skulle undersøge mulighederne for at samle den økonomiske hjælp til Somaliland igennem De Forenede Nationer. Dette nye forslag blev forkastet af udvalget, idet 29 stemte for, medens 30 (heriblandt de nordiske lande, de øvrige vesteuropæiske og de fleste latinamerikanske lande) stemte imod, medens 7 undlod at stemme. Det chilenske resolutionsforslag blev herefter vedtaget enstemmigt i uændret form. I henhold til resolutionen udtrykkes der håbet om, at den særlige fond „The Special Fund“, generalsekretæren, de særlige institutioner og det tekniske bistandsråd vil tage anmodninger om bistand, der fremsættes af Somalilands regering, under velvillig overvejelse. Endvidere anmodes formynderskabsrådet på sin 24. samling om at undersøge udsigterne for yderligere bistand fra den særlige fond, fra det udvidede tekniske bistandsprogram og fra de særlige institutioner og at fremsætte en beretning til 14. plenarforsamling, således at denne er i stand til at få et fuldstændigt billede af Somalilands økonomiske udsigter, når det opnår uafhængighed i 1960. Resolutionen blev enstemmigt bekræftet af plenarforsamlingen den 15. december 1958.

6. Udvalget vedtog enstemmigt at tage formynderskabsrådets beretning til efterretning samt at henlede formynderskabsrådets opmærksomhed på en erklæring vedrørende forholdene i territoriet Ruanda-Urundi fremsat af en enkeltperson („petitioner“) i udvalget. Disse to forslag blev ligeledes enstemmigt bekræftet af plenarforsamlingen den 5. december 1958.